

CORRY.

Nu, ik ben er niet bang voor »al heb ik er niets aan gedaan» dan door te leven en te denken soms.

VAN ABSBURG.

Ik meende dat u dat uit principe niet deed?

CORRY.

U heeft een goed geheugen, mijnheer Absburg.

VAN ABSBURG.

Wat we met ons hart hooren en zeggen, vergeten we nooit.

CORRY.

Och, 't hart van mannen spreekt toch zoo makkelijk.

VAN ABSBURG.

Van allen, gelooft u?

CORRY.

Van het meerendeel ten minste. Maar ik neem 't hun niets kwalijk, ik constateer alleen een feit.

VAN ABSBURG.

Gelooft u dat ik tot dat meerendeel behoer?

CORRY.

U? (*trekt de schouders op*).

VAN ABSBURG.

Gelooft u? Kan u 't gelooven dat 't me niet bitter veel heeft gekost om die (*wijzend op uniform*) jas te vragen.

CORRY.

Ja, Scheiden thut Weh, en u houdt immers zooveel van Holland, maar anders...

VAN ABSBURG.

Anders?

CORRY.

U besloot toch vlug genoeg.

VAN ABSBURG.

Besloot ik? Dacht u... heeft u gedacht dat ik was besloten toen... O... ik ben nog niet besloten.

CORRY.

Maar inmiddels draagt u de uniform... en de boot wacht niet.

VAN ABSBURG.

Maar ik wacht. Ik wacht nog altijd, ik heb gewacht, ik heb gehoopt, ik heb rondgedwaald van den Haag naar Parijs en van Parijs naar Munchen en van Munchen naar Weenen, Berlijn, voort... voort... altijd voort als een blind paard dat op

hol is; gejaagd, onrustig, bang, bang voor den tijd die voorbij snelde en nog banger voor de toekomst. Corry, geloof je niet dat ik je lief had, geloof je dat niet?

CORRY.

Jawel, verliefd... ten minste.

VAN ABSBURG.

En verliefdheid noemden wij niet genoeg voor een huwelijk, een goed en gelukkig huwelijk, nietwaar?

CORRY.

Juist, ik moest eerst verbeterd...

VAN ABSBURG.

Neen, ik... ik Corry en ik ben verbeterd.

CORRY.

Moest ik dan niet eerst ver-maakt worden?

VAN ABSBURG.

Och...

CORRY.

Ver-maakt ben ik niet, wel wat verbeterd, een beetje, Frans. Of geloof je dat dat niet kan?

VAN ABSBURG (*knielt bij haar neer, vat haar handen*).

Corry, mijn engel...

CORRY (*na een oogenblik van stille zaligheid haar hand zachtjes terugtrekkend*).

Kniel niet, Frans, kniel niet voor mij.

VAN ABSBURG.

Ja... ik wil knielen... Corry, vergeef me, vergeef me alles omdat je me liefhebt, omdat je weet dat ik om je heb geleden. O... zooveel, zoolang.

CORRY.

Te lang, God... te lang (*haar hoofd zakt op zijn schouder, zij weent*).

VAN ABSBURG.

Corry... lieveling, mijn vrouwtje.

CORRY (*knelt de armen om zijn hals*).

Frans... mijn rots, mijn alles! (*Zij snikt*). Neen, toe, laat mij weenen van geluk, van liefde. O, ik kan niet meer, ik kon niet meer wachten, een half jaar bijna... 170 dagen.

VAN ABSBURG.

Corry!